

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 18/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. januára 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jindřichom Stoszekom, advokátska kancelária, Černyševského 26, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 291/2018 z 31. júla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Bratislava-Petržalka (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 291/2018 z 31. júla 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým uznesením bolo dovolanie sťažovateľa ako dovolateľa odmietnuté s argumentáciou, že sťažovateľ nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd odmietol sťažovateľovo dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu len stručne uvádza, že nemôže vyjadriť so závermi dovolacieho súdu súhlas. Sťažovateľ podľa svojich slov vymedzil dovolací dôvod odkazom na § 421 ods. 1 písm. b) CSP s prihliadnutím na § 432 ods. 1 CSP. Argumentoval podľa jeho slov tým, že postupom súdov bolo prelomené právo žalobcu garantované v čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy. Konajúce súdy podľa sťažovateľa neprihliadli pri rozhodovaní na § 6 ods. 1 a § 12 ods. 5 Exekučného poriadku a § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ podľa svojich slov v dovolaní uvádzal, že súdy prelomili ďalej ustanovenia § 181, § 181 ods. 3, § 220 ods. 2, § 384 a § 385 CSP, ďalej konkretizoval, v čom vidí nesprávnosť postupu súdov, v čom pochybili a ako mali súdy postupovať. Podľa názoru sťažovateľa dovolací súd nedôvodne odmietol dovolanie sťažovateľa, ktorý splňal zákonné podmienky dovolania.

4. Sťažovateľ navrhol vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil:

„Základné právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Európskeho dohovoru a právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 291/2018 zo dňa 31.7.2019 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 291/2018 zo dňa 31.7.2019 sa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania...“

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

6. Ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti absentuje ústavnoprávne relevantná argumentácia a odôvodnenie namietaného porušenia v petite označených ústavných práv sťažovateľa (požiadavka plynúca z § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

6.1 Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátom, síce ku svojej ústavnej sťažnosti priložil kópiu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd (požiadavka plynúca z § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde), a v petite ústavnej sťažnosti označil ústavné práva, ktoré mali byť napadnutým uznesením porušené (požiadavka plynúca z čl. 127 ústavy a § 123 zákona o ústavnom súde), avšak odôvodnenie ústavnej sťažnosti, podľa ktorého *„dovolací súd nedôvodne odmietol dovolanie sťažovateľa“* a *„sťažovateľ nemôže vyjadriť so závermi dovolacieho súdu súhlas“*, keďže *„vymedzil dovolací dôvod odkazom na § 421 ods. 1 písm. b) CSP s prihliadnutím na § 432 ods. 1 CSP“*, nezodpovedajú zákonným požiadavkám na uvedenie argumentácie a odôvodnenia ústavnej sťažnosti (resp. odôvodnenia namietaného porušenia v petite označených ústavných práv), a to ani pri maximalizácii materiálneho prístupu ústavného súdu k podanej ústavnej sťažnosti a jej obsahu. Ústavný súd nevie ani čiastkovo vydestilovať z obsahu ústavnej sťažnosti argumenty sťažovateľa ústavnorelevantne odôvodňujúce tvrdenie o porušení označených ústavných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

6.2 Vzhľadom na prezentované závery ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

7. Ako *obiter dictum* ústavný súd dopĺňa, že sťažovateľ, zastúpeného advokátom, nevyzýval na doplnenie sťažnosti, a to z dôvodu zachovania hospodárnosti a efektívnosti konania. Ústavný súd pri predbežnom prejednaní ústavnej sťažnosti a oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že ani po

potenciálnom doplnení odôvodnenia ústavnej sťažnosti by (i) vzhľadom na ústavné práva, ktoré sú sťažovateľom označené za porušené, (ii) vzhľadom na doterajšiu a už citovanú sťažovateľovu argumentáciu uvedenú v ústavnej sťažnosti a najmä (iii) na závery najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa a ich odôvodnenie nebolo možné uvažovať o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Závery najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nedávajú ústavnému súdu priestor pre uvažovanie o arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia, a teda priestor pre potenciálne prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie z tohto dôvodu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu